

<http://3voor12.vpro.nl/artikelen/artikel/43477549>

- **jazzrotterdamyoung sinatras this day**

Young Sinatras Foto's: Robert Tjalondo

Jazzpodium Rotterdam heeft met het theater in Watt op donderdagavond het thuis gevonden dat ze zocht. Muziekprogrammeur Hugo Dirksen probeert originele jazzbands met een vaste bezetting en een eigen geluid naar het podium te lokken. Een ongedwongen ambiance en het nauwe contact tussen publiek en musici moeten zorgen voor een uniek jazzgevoel. Vanavond is deze gevoelsregie in handen van de kleine bigband Young Sinatras.

Het geluid van ouderwets vinyl voelt lekker als ik Wattcafé binnen kom om tien uur. De hippe dj met pet laat de funky tunes door de goed gevulde bar pingelen. Van Brazilian Style tot Billie Holiday. Op de trendy bar een kaars, in de hand een glas wijn. Let's jazz!

Young Sinatras is na een aantal jaren zwerven langs diverse podia van Cannes tot Paradiso eindelijk weer eens in Rotterdam. De tienkoppige band speelt vanavond veel nummers van hun laatste cd 'This Day'. Bandleider Gerben Klein Willink verwelkomt het publiek. "Fijn om terug te zijn op de plek waar we ooit geboren zijn!", roept hij. De band trapt af met 'Billy Jean'. MJ in een ander jasje. Dat geldt ook voor de eerste Sinatra song, 'I've Got You Under My Skin'. Het stemgeluid van zanger Paul van Kessel doet zeer denken aan The Voice, maar daar houdt de vergelijking dan ook op. Young Sinatras maakt er een eigen show van. Met een afwisselend repertoire van up-tempo nummers en ballads neemt de band ons mee op een jazz-tour. Variërend tussen eigen arrangementen en covers van Sinatra of andere jazzgrootheden.

We gaan op wandeling door New York, 'Harlem Walk'. Eén voor één pakken de talentvolle muzikanten ons bij de hand. Bart Wirtz op de alto sax gooit er een solo uit. Magie in de kleine Wattzaal. De oer jazzkreten vliegen in het rond en een vroegtijdige climax windt het publiek op. Sexy jazz. De klassieker, 'Angel Eyes', klinkt daarna dreigend. Achter een raam van een bedompt café in regenachtig Brooklyn symboliseren de druppels op het glas, de tranen van de tragiek. Al visualiserend word men meegenomen in de muzikale dramatiek.

Na een zangloos intermezzo volgt een nieuw stuk, 'Bottom Line'. Zanger Paul, die wat weg heeft van Phil Collins, is trots op zijn band. Zo verkondigt hij, als hij terugkeert op het podium. "You are beautiful and that's the bottom line", zingt hij passioneel. Pim Dros gaat los op drums. Als quasimodo hangt hij gedreven boven het slagwerk. De funk komt er in het publiek swingt mee. Mijn voet rampetampt mee op het ritme, de heupen neigen naar een twist. Het volgende nummer, 'I Follow Through', is echter een soort wals en de rust keert terug. Mijn hoofd leg ik denkbeeldig op de kussens van de wand van het Watt-theater. Een solo met cornet, bugel of trompet tettert in mijn oor. Het verschil kan ik niet maken maar het klinkt meesterlijk.

Na weer een Sinatra klassieker, 'Luck Be A Lady' en het energieke 'Get Back', sluiten de mannen dankbaar af met een ode aan Stevie Wonder. Met de toegift laten Young Sinatras het theater nog een keer swingen en dan geven de mannen de gevoelsregie weer over aan het vinyl van de dj.